

РЕШЕНИЕ

№ 467

гр. Велико Търново , 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20204110102779 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба на *, в която се излагат твърдения, че е сключил договор за продажба с ответника, по силата на който му е доставил стоки на обща стойност 24889,30 лв. подробно описани във фактури с №0001003340 от 29.06.2019г. на стойност 5423,51 лв. с ДДС, №0001003375 от 31.07.2019г. на стойност 11891,90 лв. с ДДС, №0001003418 от 30.08.2019г. на стойност 6347,76 лв. с ДДС, №0001003445 от 30.09.2019г. на стойност 860,59 лв. с ДДС и №0001003476 от 31.10.2019г. на стойност 365,54 лв. с ДДС. Изтъква се, че след настъпване на падежите за плащане на фактурите, съвпадащи с датите на издаването им, е последвало неизпълнение на задължението на ответника да заплати цената на стоките, в резултат на което той е изпаднал в забава и е възникнало правото на ищеца да претендира от него обезщетение в размер на законната лихва върху главницата за периода от 29.06.2019г. до 18.11.2020г. от общо 3269,22 лв. С оглед гореизложеното, се отправя искане до съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно със законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане на задължението както и направените по делото разноски.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор, в който оспорва основателността на предявените искове. Изтъква, че с платежни нареждания от 17.01.2020г. и от 24.01.2020г. е погасил задълженията си по процесните фактури като поради липса на покана за доброволно изпълнение не е изпаднал в забава и не дължи претендираното обезщетение на ищеца. С оглед гореизложеното се отправя искане за постановяване на решение, с което исковете да бъдат отхвърлени с присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени иски по чл. 318 от ТЗ, вр. чл. 79 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

Между страните съществували договорни отношения свързани с продажба на строителни материали като за извършените доставки от ищеца в полза на ответника на обща стойност 24889,30 лв. са издадени фактури с №0001003340 от 29.06.2019г. на стойност 5423,51 лв. с ДДС, №0001003375 от 31.07.2019г. на стойност 11891,90 лв. с ДДС, №0001003418 от 30.08.2019г. на стойност 6347,76 лв. с ДДС, №0001003445 от 30.09.2019г. на стойност 860,59 лв. с ДДС и №0001003476 от 31.10.2019г. на стойност 365,54 лв. с ДДС. От заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че фактурите са осчетоводени от страните, включени са в дневника за продажби на ищеца и в дневника за покупки на ответника, както и в справките-декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Вещото лице е установило, че счетоводствата на страните са водени редовно както и осчетоводяване на издадени от ищеца фактури за продажба на стоки на ответника с №0010003482 от 25.11.2019г. на стойност 23456,36 лв. с ДДС, №0001003476 от 31.12.2019г. на стойност 43634,46 лв. с ДДС и №0001003513 от 12.03.2020г. на стойност 48307,73 лв. с ДДС. За периода от 01.06.2019г. до 31.03.2021г. ответникът е извършил плащания към ищеца на обща стойност 128750,25 лв., които са намерили следното отражение в счетоводството на последния: на 03.12.2019г. - вноски в брой от 23456,36 лв. по фактура №0010003482 от 25.11.2019г.; на 19.12.2019г. – банков превод от 13359,43 лв., с който е погасено задължение по фактура №0001003287 от 31.05.2019г.; на 17.01.2020г. – банков превод от 23600 лв., с който частично е погасено задължение по фактура №0001003494 от 31.12.2019г.; на 24.01.2020г. – банков превод от 20034,46 лв., с който е погасен остатъкът от задължение по фактура №0001003494 от 31.12.2019г.; за периода от 20.03.2020г. до 03.06.2020г. – вноски в брой и банкови преводи на обща стойност 48300 лв., с които частично е погасено задължение по фактура №0001003513 от 12.03.2020г. В резултат на това в счетоводството на ищеца като непогасени са останали вземанията по процесните фактури. Плащанията на обща стойност 128750,25 лв. са намерили отражение в счетоводството на ответника, както следва: на 03.12.2019г. – платени 23456,36 лв. по фактура №0010003482 от 25.11.2019г.; на 19.12.2019г. – платени 13359,43 лв. по фактура №0001003287 от 31.05.2019г.; на 17.01.2020г. платени 23600 лв. с основание „частично плащане по фактури”, от които 5423,51 лв. по фактура №0001003340 от 29.06.2019г., 11891,90 лв. по фактура №0001003375 от 31.07.2019г. и 6347,76 лв. частично по фактура №0001003418 от 30.08.2019г.; на 24.01.2020г. платени 20034,46 лв. с основание „плащане по фактура”, от които 63,17 лв. за остатък по фактура №0001003418 от 30.08.2019г., 860,59 лв. по фактура

№0001003445 от 30.09.2019г., 365,54 лв. по фактура №0001003476 от 31.10.2019г. и 18745,16 лв. частично по фактура №0001003494 от 31.12.2019г. Вещото лице е установило, че остатъкът от последната фактура е отразен като погасен в счетоводството на ответника с плащания по банков път от 20000 лв. на 10.04.2020г. и от 4889,30 лв. на 05.05.2020г., а по фактура №0001003513 от 12.03.2020г. в същото са отразени частични плащания на стойност 23410,70 лв., от които 5000 лв. на 20.03.2020г., 3300 лв. на 23.03.2020г., 5110,70 лв. на 05.05.2020г. и 10000 лв. на 03.06.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Извършването на доставка на стоки между страните по процесните фактури представляват търговски продажби по смисъла на чл. 318 от ТЗ. Ищецът е изпълнил задължението си по договорите като е предал подробно описаните във фактурите количества строителни материали на ответника, а последният е одобрил доставката по смисъла на чл. 324 от ТЗ. За това свидетелстват редовното осчетоводяване на фактурите в счетоводството на купувача, включването им в дневника му за продажби както и декларирането им пред НАП във връзка с ползването на данъчен кредит по ЗДДС. При това положение, за ответника е възникнало задължение, на основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ, да заплати цената на стоките по фактурите на датата на издаването им. Липсата на изпълнение в срок на паричните задължения по тях от страна на купувача е довела до изпадането му в забава. В резултат на това, за ищеца е възникнало и правото да претендира обезщетение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД в размер на законната лихва, считано от деня следващ падежа на всяка една от фактурите. В разглеждания случай спорният въпрос е по какъв начин е следвало да се извърши прихващането на задълженията на ответника с извършените от него плащания към ищеца от 23600 лв. на 17.01.2020г. и от 20034,46 лв. на 24.01.2020г., след като плащанията не са достатъчни да ги погасят и той не е заявил кое от тях погасява. Ищецът е направил прихващане с най-голямото по размер и най-късно възникнало задължение, а ответникът – с най-старите, но по-малки по размер задължения по процесните фактури. При това положение правилото на чл. 76, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД е неприложимо, а следва да се приложат разпоредбите на чл. 76, ал. 1, изр. 2 и 3 от ЗЗД и на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД в следната последователност: първо се погасява изцяло най-обременителното задължение, а след него следващото по обременителност задължение в реда на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД – разноси, лихва и главница; ако задълженията са еднакво обременителни, погасява се изцяло най-старото, а след него следващото по възникване задължение отново в реда по чл. 76, ал. 2 от ЗЗД; ако задълженията са еднакво обременителни и са възникнали едновременно, те се погасяват съразмерно - всяко от тях в реда по чл. 76, ал. 2 от ЗЗД. В разглеждания случай към момента на плащането всички задължения са необезпечени, с настъпил падеж и лихвоносни като по отношение на тези по процесните фактури се дължи лихва за забава за по-дълъг период от време и в по-голям размер от задължението по фактура №0001003494 от 31.12.2019г. При това положение прихващането следва да започне от задълженията, за които се дължи лихва за забава за повече време и са по-обременителни, което в случая съвпада и с времето на възникването им. В резултат на това с плащането на 17.01.2020г. са погасени задълженията

за обезщетение за забава от 304,32 лв. за периода от 30.06.2019г. до 17.01.2020г. и за главница от 5423,51 лв. по фактура с №0001003340 от 29.06.2019г., задълженията за обезщетение за забава от 561,56 лв. за периода от 01.08.2019г. до 17.01.2020г. и за главница от 11891,90 лв. по фактура №0001003375 от 31.07.2019г. и задълженията за обезщетение за забава от 245,09 лв. за периода от 01.09.2019г. до 17.01.2020г. и за главница от 5173,62 лв. по фактура №0001003418 от 30.08.2019г. С плащането от 24.01.2020г. са погасени задълженията за обезщетение за забава от 2,61 лв. за периода от 17.01.2020г. до 24.01.2020г. и за остатъка от главницата в размер на 1174,14 лв. по фактура №0001003418 от 30.08.2019г., задълженията за обезщетение за забава от 27,73 лв. за периода от 01.10.2019г. до 24.01.2020г. и за главница от 860,59 лв. по фактура №0001003445 от 30.09.2019г., задълженията за обезщетение за забава от 8,63 лв. за периода от 01.11.2019г. до 24.01.2020г. и за главница от 365,54 лв. по фактура №0001003476 от 31.10.2019г. и задълженията за обезщетение за забава от 290,90 лв. за периода от 01.01.2020г. до 24.01.2020г. и за главница от 17304,32 лв. по фактура №0001003494 от 31.12.2019г. От гореизложеното се достига до извода, че задълженията на ответника за главница и лихви по процесните фактури са погасени преди предявяване на исковете, поради което същите се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна като на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК той следва да заплати на ответника сумата от 1827 лв., представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и за възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Отхвърля като неоснователни предявените от*, срещу *, искове по чл. 318 от ТЗ, вр. чл. 79 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД относно заплащане на сумите от 24889,30 лв. /двадесет и четири хиляди осемстотин осемдесет и девет лева и тридесет стотинки/ - главница, представляваща цена за продажба на стоки по фактури с №0001003340 от 29.06.2019г. на стойност 5423,51 лв., №0001003375 от 31.07.2019г. на стойност 11891,90 лв., №0001003418 от 30.08.2019г. на стойност 6347,76 лв., №0001003445 от 30.09.2019г. на стойност 860,59 лв. и №0001003476 от 31.10.2019г. на стойност 365,54 лв., 3269,22 лв. /три хиляди двеста шестдесет и девет лева и двадесет и две стотинки/ - лихва за забава върху главницата за периода от 29.06.2019г. до 18.11.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.11.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Осъжда *, да заплати на *, сумата от 1827 лв. /хиляда осемстотин двадесет и седем лева/, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____